

GEGRIFT IN GODS GEDACHTENIS

Over de laatste zondag van het kerkelijk jaar

Onze vensterbank staat vol met foto's. Het zijn de foto's van onze dierbaren. Het zijn voor een gedeelte mensen die er niet meer zijn. Want een familie- of vriendenkring is altijd groter dan het aantal levende leden. Sterker, het aantal overledenen groeit langzaam maar zeker. Zo gaat dat met het verstrijken van de tijd. Er vallen steeds meer mensen af.

Bij de gezichten van die lieve mensen moet ik vaak denken aan een regel uit een gedicht. Ik lees dat gedicht altijd bij begrafenissen. Het is van Ad den Besten die het ook voor die gelegenheid schreef: het is bedoeld om aan de rand van een graf voor te lezen. Normaal met de woorden 'hem' of 'haar', maar hier voor de gelegenheid met het woordje 'hun':

Hier leggen wij hun lichaam neer
en staan het aan de aarde af.
Hun levensadem keerde weer
tot God die hun die adem gaf.

Over de graven klinkt een stem
die spreekt met goddelijk gezag,
dat wie in Christus was, in Hem
zal blijven op de jongste dag

Hun naam staat vaster dan in steen
gegrift in Gods gedachtenis,
die hun het leven gaf ter leen
en die geen God van doden is.

Bij een crematie lees ik natuurlijk een andere tekst, maar in beide gevallen vind ik de volgende regel belangrijk: *gegrift in Gods gedachtenis*. Korter kan de hoop van het geloof niet verwoord worden. Bij de foto's in onze vensterbank moet ik dan ook vaak aan die regel denken.

Volgende week zondag gedenken wij als kerken onze overledenen. Er zullen kaarsen aangestoken worden voor elk gemeentelid dat ons in het afgelopen jaar ontviel. Maar het is een misverstand dat er alleen aan hen gedacht wordt. Wij gedenken *al* onze overledenen. En dan niet alleen onze dierbaren die wij al langer moeten missen, nee, nog veel meer: alle mensen die ooit in Christus stierven. Want wij gedenken niet alleen *persoonlijk*, maar ook als *kerk*.

De kerk is groter dan alleen haar levende leden. De fotogalerij van de kerk telt zelfs oneindig veel meer foto's van dode dan van levende mensen. Zo gaat dat als je ouder wordt, en de kerk is al heel oud. Al die ontelbare mensen zijn ons bij naam onbekend. Maar zij staan, samen met onze dierbaren, gegrift in Gods gedachtenis.